

Knížek, těch není nikdy dost, knížky jsou jako malý skvost, vzácná perla j každý list. Sbírejte perly! Pojďme čist

Vítá Vás ... Pojďte prosím dál.

evřena koncem dubna a je ... Praha 3

kladních škol jak v rámci vyučová ... no vyučování (družiny ... aktivity a v odpoled ... ach samostatně pro dět ... a děti s rodiči i prarodiči.

Koncepce pořadů pro děti ... ukázka z knihy - cca 20-30 minut ... pak dotazy, diskuze a vyprávění ... tema ... outěže, výtvarné díl ... ny. ... pořadů se zúčastní ... výtvarníků, spisova ... te ... věrnostní bon ... nus pro ... ost Tapatanu, ... trov ... provozována ve ... m území Měst ... sti Praha 3, která ... činnost podporu ... Projekt je dostupný ... em pražským i mi ... pražským dětem ... plám.

www.tapatan.cz

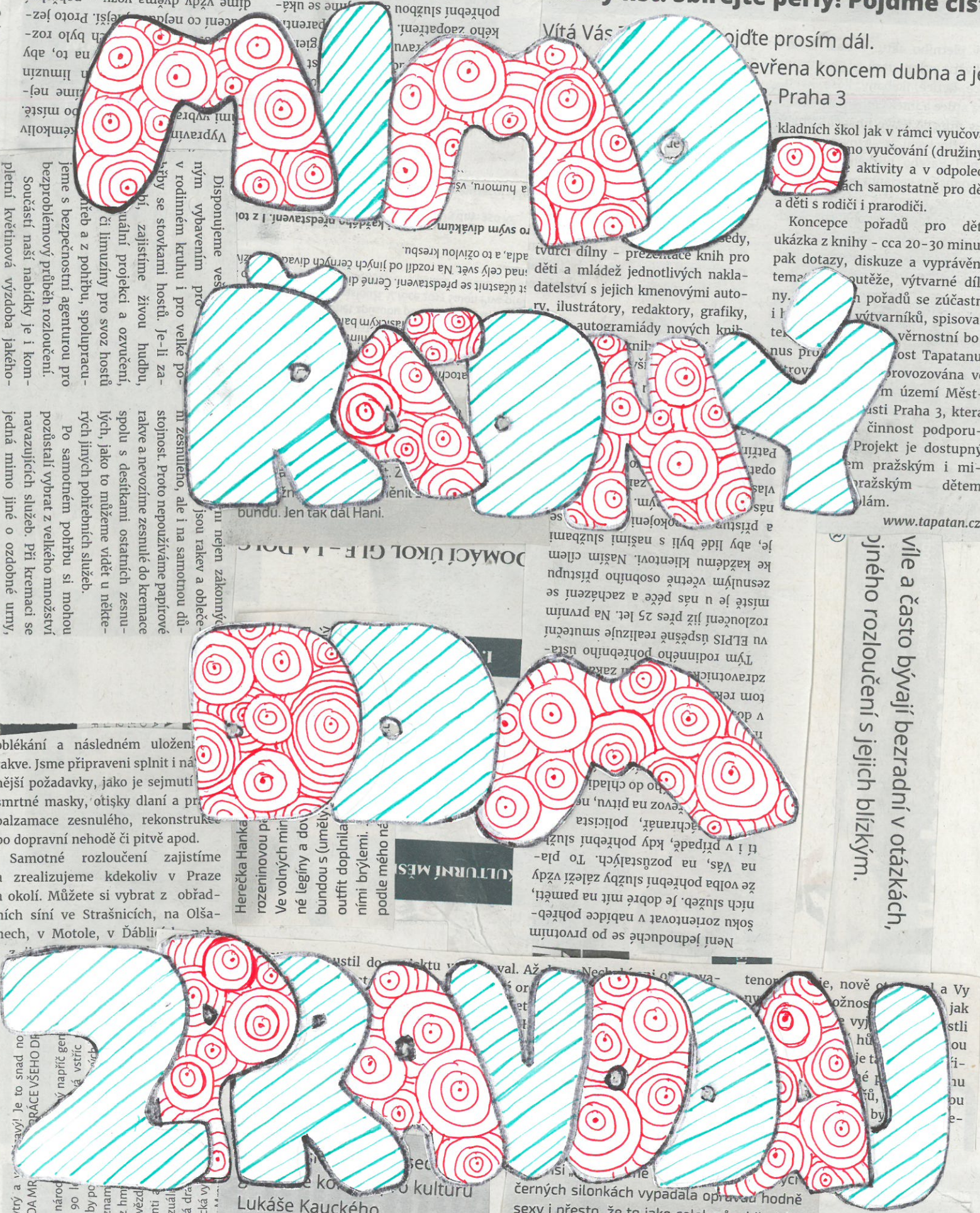
Víte a často bývají bezradní v otázkách, jiného rozloučení s jejich blízkým.

Není jednoduché se po prvotním ... soku zorientovat v nabídce pohřeb ... nich služeb. Je dobré mít na paměti, že volba pohřební služby záleží vždy na Vás, na pozůstalých. To pla ... ti i v případě, kdy pohřební služba ... řádně, policiستا ... řez na pítvu, ne ... ho do chlad ... achtranář, policista ... zdravotnick ... v do ... tom rek ... v zdravotnick ... v ELPIŠ úspěšně realizuje smuteční rozloučení již přes 25 let. Na prvním místě je u nás péče a zacházení se zesnulým včetně osobního přístupu ke každému klientovi. Naším cílem je, aby lidé byli s našimi službami a přístupem spokojeni.

černých silonkách vypádalá opravdu hodně sexy i přesto, že to jako celek působilo jako „neopren“. Každopádně očividně zhubla a líbí se mi i takhle vyčesané vlasy, možná by o takovém sestřihu měla přemýšlet. Tak ještě si trochu pohrát se šatníkem a bude to good;-).

„ Revitalizace a zlepšení podmínek pro návštěvníky náplavek vítám,

Lukáše Kauckého

ANKETA

Ptali jsme se v Modřanském Kauflandu.

Otázka: bydlíte v této čtvrti rádi?

Paní 71 let: Ano, je to tu moc hezké.

Pán 61 let: mám to tu

Paní 76 let: Ano narodila jsem se tu.

Pán 57 let: Moc se mi to tu líbí.

Paní 46 let: Ano líbí se mi.

Otázka: Co byste postavili v Modřanech.

Paní 61 let: Autobusová zastávka.

Pán 65 let: Domy.

Pán 52 let: Bazén.

Pán 38 let: Kolotoč

Byli jste někdy v domu dětí a mládeže?

Paní 42 let: Ano byl.

Pán 28 let: Ano byl tu.

Paní 64 let: Ne nebyla tu

Paní 73 let: Ano byla.

Pán 22 let: byl

Authors

- TLK

Novináři listu

Rakety

ČERVENÝ BALÓNEK

Antonie Borovková

V parku krásně svítilo slunce „Mami, prosím já chci ten červený balónek, „ křičela holčička v červených šatičkách na svou maminku. Ta si povzdechla a přistoupila ke stánku. „Prosím vás kolik stojí jeden balónek? „20 korun“ odpověděla usměvavá prodavačka.

„Tak mi dejte jeden.“

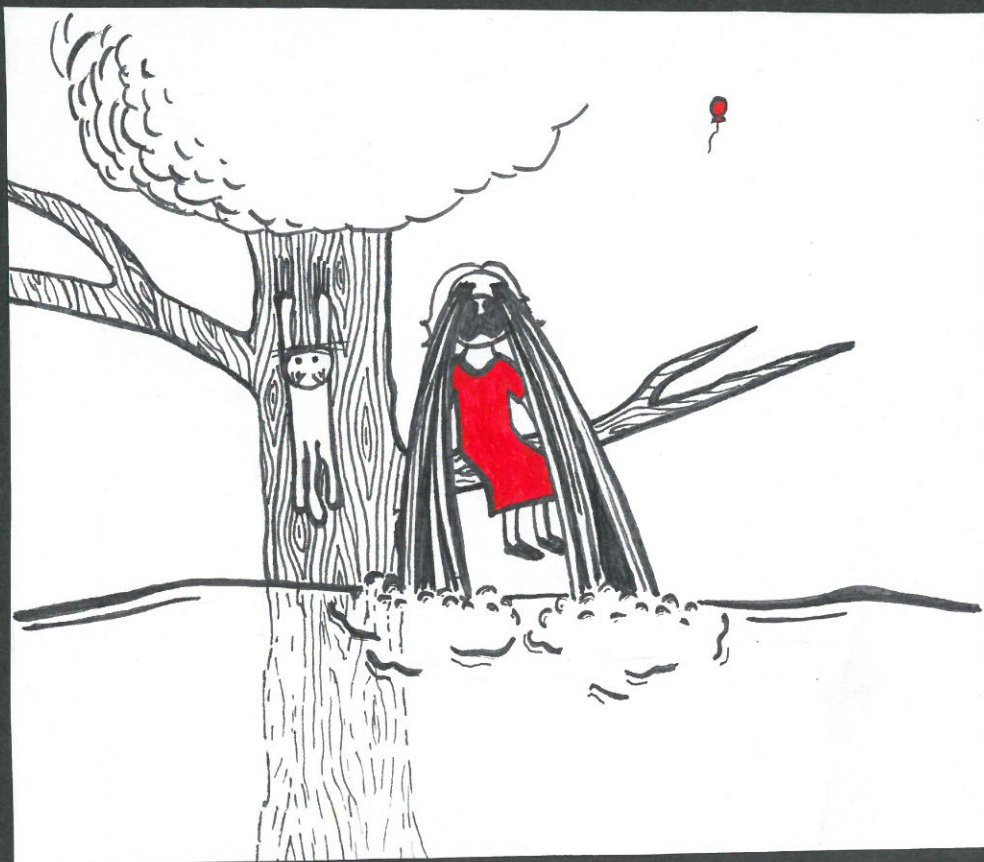
Prodavačka odvázá ze stojanu zelený balónek a podala ho holčičce. Maminka jí podala mince.

„Nééé, já chci ten červenej.“

Znova se ozval ten maminčin povzdech. „Mohla bych prosím dostat ten červený“.

„Ale samozřejmě,“ usmála se prodavačka a podala holčičce červený balónek. Ta jí vrátila ten zelený a usmála se. „Jak se říká? “

„Děkuji,“ řekla holčička, ale to už se otočila a začala poskakovat po trávníku. Když v tom udeřila pohroma. Holčička byla tak zabraná do tance, že nevědomky otevřela ruku a balónek vzlétl. A letěl, letěl, holčička vyskakovala a naříkala, ale balónek už nedosáhl. Už z něj byla jen malá tečka na obzoru. Holčička začala brečet. Maminka sice holčičku utěšovala, kupovala jí jeden balónek za druhým, ale holčička chtěla jen ten jeden, ten červený a ten její. A brečela, brečela, brečela. Z očí se jí valily potůčky slz, maminka jí je snažně utírala, už jí v tom pomáhala prodavačka a dokonce i starý pán co byl v parku na procházce. Už to nebyly potůčky...byly to potoky...potoky, říčky a řeky.

Z holčičky se valily vodopády slz a pod ní se tvořila vodní plocha. Už po vodě uklouzlo několik babiček a voda se začala šířit po celém parku. Okolo holčičky plavaly lavičky a šachovnicové stolky a na nich zmatení lidé. Samotná holčička už nestála na zemi, ale seděla na větvi vysokého stromu, kam jí posadila maminka, když voda začala stoupat. Ale holčička nedbala povodně a plakala a plakala. Mezi tím nad zemí letěl balónek. Užival si svobody a dělal ve vzduchu vývrtky a kotrmelce. Byl už docela vysoko a viděl celý park a uprostřed malou červenou skvrnku, okolo které se šířila větší namodralá skvrna. Když pořádně zaostřil, všiml si, že se modrá skvrna zvětšuje a v tom mu došlo co se děje. Holčička pláče, protože jí uletěl balónek a celý park se pomalu potápí do slz.

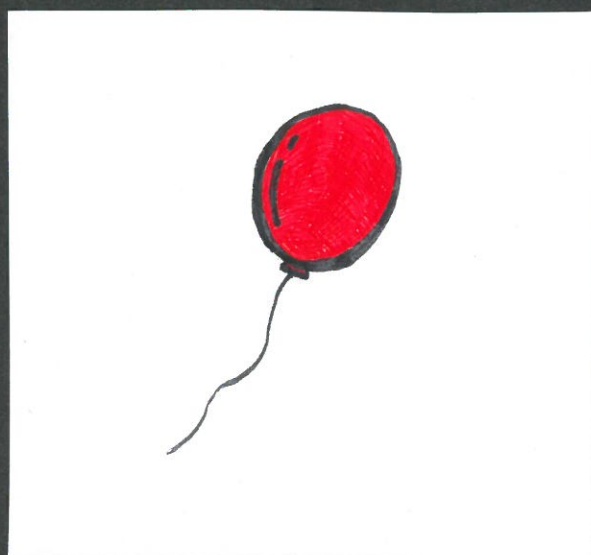
Balónek začalo hryzat svědomí, věděl, že za to může. Začínal litovat toho, že se holčičce tak šikovně vysmekl a bál se že ho svědomí může hryzat tak dlouho než ho prohryzne a on se zřítí dolů jako přezrálá hruška. Tyhle úvahy se mu honily hlavou, a když se podíval znova na zem, uviděl... Ale ne zelená plocha parku už úplně zmizela a místo ní bylo jen modro a to se šířilo dál, vyvalilo se z parku a zaplavovalo město. Balónek si řekl: „Takhle to nemůžu nechat.“

Balónek začal rychle stoupat. Snažil se ze všech sil, aby byl co nejrychlejší. Když se otočil, uviděl, že modrá skvrna už zaplavila celou zemi. Balónek už se blížil k cíli. Začínalo mu být vedro, jak se rychle blížil ke slunci. Už byl blízko a tak na slunce zavolaal „Slunce, potřebuju pomoc! Napřáhni prosím své paprsky tak, aby si vysušilo tu velkou potopu na zemi. Prosím slunce.“

Slunce neodpovědělo, ale zasvítilo tak silně, že se musel balónek otočit. Viděl, jak se modrá skvrna zmenšuje a začal volat: „Haló? Je tu někdo?“ Chvilí bylo ticho, ale pak se ozval skřípavý hlas: „Tady nad tebou!“ Balónek se podíval vzhůru a tam uviděl čápa. Měl dlouhý zobák a bílé peří.

„Čápe, neodnesl by si mě, prosím, dolů, já totiž umím jen nahoru a teď nutně potřebuji na zem.“

„Ale ano, jistěže tě odnesu, stejně jsem chtěl podívat po nějaké pěkné žabičce.“ Tak balónek s čápem letěli dolů a už viděli město, park i větve, na které seděla holčička v červených šatičkách. Ta se podívala nahoru a uviděla svůj milovaný, červený balónek, jak ho dolů snáší čáp. Jééé, mami, podívej, můj balónek!“ Čáp ho přitáhl na zem a holčička seskočila z větve a nadšeně vzala balónek do ruky. Ale tentokrát byla opatrná a provázek od balónku si ovázala okolo zápěstí a usmála se od ucha k uchu. Lidé začali slézat ze stromů a narovnávat převrácené lavičky a celý ten den se všichni uvnitř cítili tak nějak šťastně.

Návštěva knihovny

V Městské knihovně v Praze jsme se dozvěděli věci, které se normálně lidé dozvědět ani nemohou. Milá paní knihovnice Magda Řeřichová nás provedla různými místy, kde jsme se toho hodně dozvěděli. Byli jsme se podívat do místnosti, kde se slepovaly knížky. Ta paní, co je slepovala, byla velmi šikovná a rychlá.

Poté jsme se ocitli ve skladu. Mohli jsme si prohlédnout nejmenší, největší, nejdelší, ale také nejstarší z roku 1880 v knihovně. Pak jsme se dostali do místnosti, kde nám jiná paní vysvětlila, jak se knihy dostávají do knihovny. Buď se musí koupit, darem, anebo se to převezve v ohromně těžkých zásilkách. Dozvěděli jsme se také, že zásilky mohou vážit až 100Kg.

Potom jsme se seznámili i s malým knihovníkem křečkem. Mohli jsme si ho i pohladit. Nakonec jsme se dostali zpátky do veřejných prostranství. Udělali jsme i rozhovor, ale i přes menší komplikace se nám to podařilo.

Byli jsme doslova vyčerpaní, ale moc se nám to líbilo. Zbývalo pár posledních minut. Tak jsme si některé knížky prohlíželi a navzdory tomu, že se nám vůbec nechtělo, jsme museli jít na tramvaj a jeli jsme zpátky do Domečku.

Tam jsme si ještě chvíli povídali, jaké skvělé věci jsme prožili. Pak jsme si četli příběhy, které včera napsali ostatní účastníci, a šli jsme domů.

16. března 2017

Lukáš Blažek; Tomáš Frič

ROZHOVOR S KNIHOVNICÍ

Byli jsme v Ústřední knihovně na Mariánském náměstí

A připravili jsme pro vás krátký rozhovor s ochotnou knihovnicí Kateřinou Gazurovou.

Baví vás vaše práce?

Ano, baví, protože je to práce s lidmi a knihami a to je hezké

Jaké knihy si lidé nejvíce půjčují?

Studenti si hodně půjčují, povinou školní četbu, děti si půjčují to, co je baví a dospělí většinou beletrii, detektivky nebo dobrodružné knížky.

Jak staří lidé nejvíce navštěvují knihovnu?

Nejvíce asi děti

Jak těžké je udržovat řád a pořádek v organizaci knih?

Je to docela složité, ale dá se to. Jenom se musí dávat pozor.

Jaká je nejtěžší úloha knihovnice?

Musí umět poradit a udržovat v knihách pořádek a taky musí obstarávat, aby se do knihovny kupovaly knížky, které se budou líbit.

Jakou nejceněnější knihu tu máte?

Já se přiznám, že si nejsem jistá, ale jedna moc hezká je v divadelním oddělení takovou o kostýmech, je velká a velmi drahá.

Jak jsou návštěvníci milí?

Většinou jsou milí.

Co vás sem dovedlo?

Protože mě bavilo číst a je tu příjemné prostředí.

Jaký je mezi zaměstnanci kolektiv?

Dobrý, moc dobrý já myslím, že hodně lidí tady kvůli tomu tady pracuje

Moc děkujeme za rozhovor T. L. K.

TLK

Co se děje s knihou v knihovně

Novinářský tábor šel na exkursi v ústřední knihovně na Mariánském náměstí a tam se podíval do zákulisí knihovny a na cestu, jak se kniha dostane do rukou čtenáře.

Když jsme přišli do knihovny, tak první, co jsme přišli, jsme uviděli, byl vysoký komín z knih, do kterého se dalo nahlédnout okénkem a podívat se dolů. Uviděli jste díky umístěným zrcadlem nekonečný tunel z knih. Z informační cedulky jsme se dozvěděli, že v něm je neuvěřitelné množství knih. Nacházelo se jich tam přibližně 8 000! A to byl jen začátek naší exkurze, kde jsme se dozvěděli, jak to chodí v zákulisí knihovny.

Tři způsoby získání knih: Do knihovny se samozřejmě knihy musí nějak dostat, jsou tři způsoby:

1. **Darování** – do knihovny může kdokoliv darovat. Třeba když už ji nechce, nebo má zájem knihovnu podpořit.
2. **Nákup knih** – klasická možnost, za knihy průměrně utratíme až 20mil. korun
3. **Povinný výtisk** – podle zákona se musí alespoň jeden výtisk vydaný v Praze darovat Městské knihovně v Praze (krom vzácných knih) o zásobování knih se v knihovně stará akvizice

Katalog se v knihovně stará o označení, nálepkování a zaevidování knih. Každá kniha má svou kartu. Dříve se vše dělalo ručně a proto je katalog plný malých šuplíčků plných zápisů knih. Dnes je ovšem systém převeden do počítačů.

Ve **skladu** se všechny knihy rovnají a přenášejí se v přeprávkách. A odsud se vozí do opravny. Knihy příjemně voněly novotou.

V opravně se knihy lepí, obalují a opravují. A také tam na nás čekalo překvapení! **Chlupatý knihovník** tam měl svojí postýlku, pítka, běhací kolečko, klec... Už tedy nejspíš tušíte, že to byl křeček. V opravně to bylo plné navršených hromad knížek, také tam byly řezačky, plastové obaly a spousta lepidla.

Spousta knih z opravny jdou knihy do obrovské místnosti plné polic, tam se ukládají knihy, které nejsou zrovna ve veřejné nabídce. V těch policích je i největší kniha z knihovny: John James Audubon: Birds of America, kde jsou ptáci v životní velikosti. A také nejmenší kniha Máj od K. H. Máchy, která má 7cm a 100stran. Také jsme tam viděli knihu dějin, Českého národa, která má po rozložení 9metrů. Odsud se knihy posílají dolů, do prostoru pro veřejnost výtahem a takto se kniha dostane do rukou čtenáře.

Exkurzi jsme si užili a hodné paní Řeřichové, která nám ji uskutečnila.

Tonička

NÁPRSTKOVÉ MUZEUM

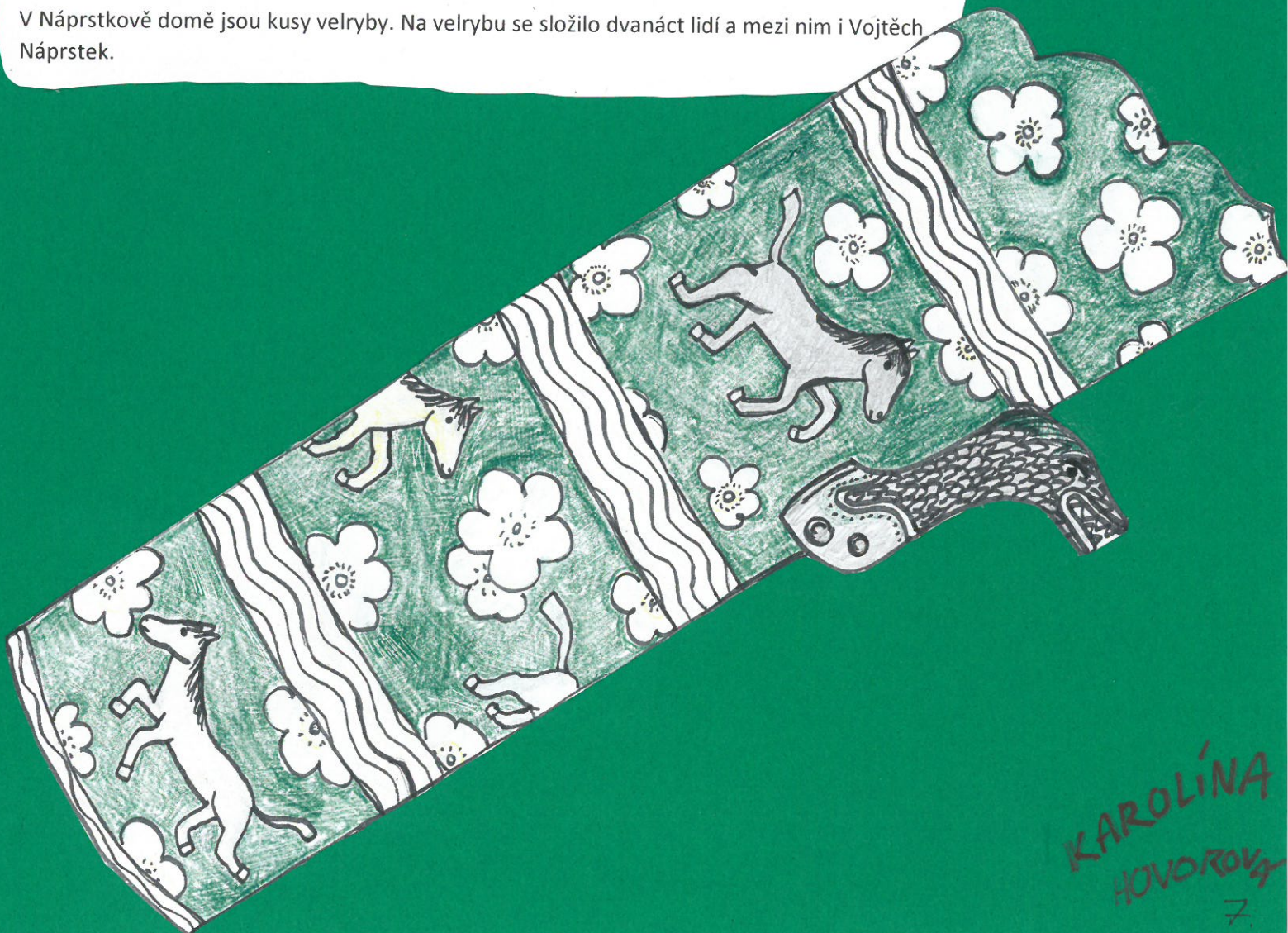
Ve čtvrtek jsme se podívali do Náprstkova muzea na Betlémském náměstí. Paní Náprstková byla bohatá, tak rozdávala chudým krajíce chleba. Když přijel její syn Vojta z Ameriky, zatrl jí to. Protože pro chléb nechodili jenom chudí. Syn paní Náprstkové se jmenoval Vojtěch Náprstek, který odjel s Kateřinou Krákorovou do Ameriky. Když se vrátil, tak si řekl, že ten svět je nespravedlivý, protože dřív ženy nemohly nic, byly jenom k službám. Proto se Vojta rozhodl, že jim pomůže a tak nejen Karolína Světlá a Sofie Podlinská založili v Náprstkově domě dámský klub. Vojtěch si nakonec vzal za ženu Jozefu, i když byla bohatá. Náprstek se zajímal hlavně i o techniku a průmysl, cestoval a znal lidi, kteří také cestovali. Vojta dával cestovatelům dary a oni jemu. Odjakživa chtěl postavit muzeum, ale jeho máma mu to nedovolila. Vojta neměl peníze na postavení budovy, tak udělal z domu muzeum, ale jeho máma mu to nedovolila. Vojta neměl peníze na postavení budovy, tak udělal ze svého domu muzeum. V tom domě byl poprvé předveden šicí stroj.

Náprstkovo muzeum je hlavně o Asii. První patro je o Tibetu, kde mají jiné knihy než my, jejich tradiční knihy jsou dlouhé popsané pruhy z papíru. Tradiční nápoj je čaj. Tibeťané stavějí mohyly, do kterých se dávají přání, podobný význam mají malé mlýnky, které se otáčejí a odnášejí přání do daleka. V Tibetu věří v bohy a ženy chodí v šatech z vlny.

Druhé patro bylo věnované Nové Guinei, kde chodí lidé nazí. Jejich domy jsou postavené z proutí a slámy.

Čtvrté patro představuje Tasmánii, kde je strašně moc zbraní, nejvíce používají oštěpy a kuše.

V Náprstkově domě jsou kusy velryby. Na velrybu se složilo dvanáct lidí a mezi nimi i Vojtěch Náprstek.

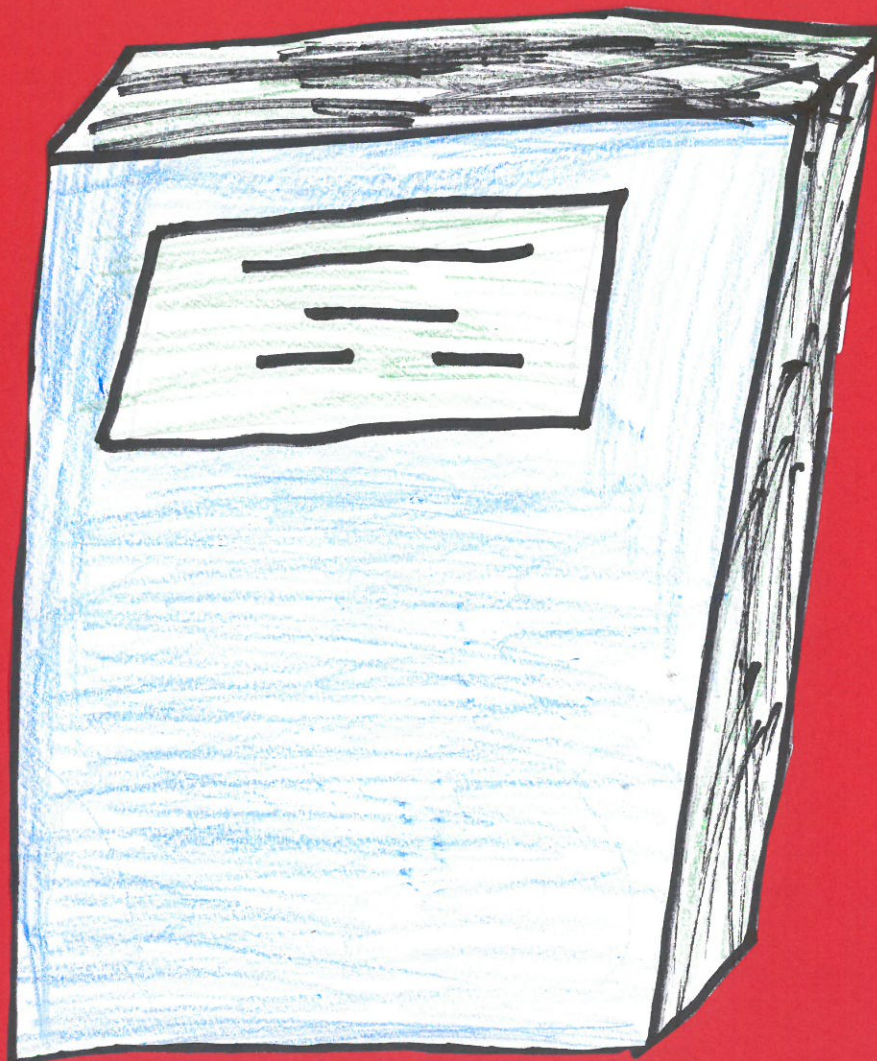
KAROLÍNA
HOVOROVÁ
7

Jak se vyrábí kniha

Milí čtenáři,

Martina nám vyprávěla o tom, jak se vyrábí kniha. Viděli jsme prezentaci a Martina nám přinesla svoji knihu UTAJENÉ ŽIVOTY SLAVNÝCH ČEŠEK. Kniha se musí odevzdat do konkrétního termínu. To znamená že nakladatel řekne tomu, kdo píše tu knihu, do kdy to má být (třeba do sedmého července). Nejdřív o tom o čem ten dotyčný píše, musí něco vědět. když píše o něčem novém třeba o animovaném filmu tak na to potřebuje fantazii a pak na to může navázat film nebo hra. Martina nám vyprávěla taky o archivech. Jeden z nich kam Martina chodí, je Památník národního písemnictví. Jsou taky jiné archivy (třeba muzejní). V knize, co přinesla Martina, byly: Theodora Němcová, Sofie Podlipská, Leopoldina Ortová de Pauli, Berta Mühlsteinová, Simonetta Buonaccini a Vítězslava Kaprálová. Pak nám Martina o nich něco vyprávěla.

Autor: Matyáš Holuša

Náhrdel-
ník s
m m
- m m m
m m m
m m m

TENTO ČASOPIS VYTVORILI
ÚČASTNÍCI NOVINAŘSKÉHO
TA'BORA DDM MONET